ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 340 **Τιμᾶται λεπτὰ 10.** ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ.

Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν παλαιὸν καιρὸν εὗρε νὰ κατηγορήσῃ ὁ Μῶμος τὴν οἰκίαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἦτο ὅτι δὲν τῆς κατεσκεύασε τροχοὺς διὰ νὰ δύναται νὰ τὴν μεταφέρῃ ὅπου θέλῃ ὅταν μαλώνῃ μὲ ταῖς γειτόνισσαις. Τώρα ὅμως ὁ Μῶμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν· τώρα αἱ οἰκίαι μας εἶνε σχεδὸν κινηταί· τὰς φορτόνομεν ἐπὶ κάρρων καὶ τὰς μετακομίζομεν ὅπου θέλομεν· εἶναι καθολικὴ σχεδὸν μετοικεσία μιᾶς ὁλοκλήρου πόλεως· ἡμεῖς δὲν εἴμεθα κάτοικοι· εἴμεθα νομάδες· στήνομεν κάπου τὴν σκηνή μας, ἔπειτα τὴν συμμαζεύομεν, τὴν φορτονόμεθα καὶ ξεκινοῦμεν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν. Βαρυνόμεθα, πλήττομεν νὰ φυτοζωῶμεν ἐντὸς τῶν ἰδίων τοίχων, ἐκτείνοντες τὸ βλέμμα ἡμῶν ἐν τῇ μονοτόνῳ ἀκινησίᾳ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ὁρίζοντος· εἴμεθα ἀψίκοροι εἰς ὅλα· ἄνθρωποι τοῦ κλίματός μας· ἕτοιμοι εἰς μεταβολάς· καὶ ἀφ' οὗ δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀλλάξωμεν τόσα καὶ τόσα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τ' ἀλλάξωμεν, ξεθυμαίνομεν κ' ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκιακήν μας μεταπολίτευσιν, ὅπου τὴν παθαίνομεν, ἐννοεῖται ὡς πάντοτε, ἀφίνοντες τὸ καλλίτερον πιπτομεν εἰς τὸ χειρότερον σπῆτι.

* * *

Τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἀναγινώσκετε τὰς γραμμὰς ταύτας συστοιχίαι κάρρων διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, διασταυρούμεναι, συγκρουόμεναι· πᾶν ὅ,τι ἦτο εἰς τὴν σκιὰν ἢ εἰς τὸ φῶς, πᾶν ὅ,τι ἀνέπνεεν ἄρωμα ἢ δυσωδίαν, πᾶν ὅ,τι ἐπιδεικνύετο ὑπερηφάνως ἢ ἐκρύπτετο αἰδημόνως, κάμνει σήμερον διὰ τῶν ὁδῶν τὸν ἐτήσιόν του περίπατον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαναλάβῃ πάλιν ἂν ζήσῃ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1883· ἡ αἴθουσα, ὁ κοιτών, ἡ κουζίνα, ὁ ἀπόπατος, συναντῶνται σήμερον ὡς παλαιαὶ φίλαι καὶ... ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἴπω, φιλοῦνται· ἐδῶ κιβώτιον ὑπὸ τοὺς συχνοὺς ἀνατιναγμοὺς τοῦ κάρρου συνδονεῖ τὴν κυρτήν του ῥάχιν· παρέκει μία τράπεζα ἔχει σκανδαλωδέστατα ἀνωρθωμένους τοὺς πόδας της· σκαμνίον τι ἀνεστραμμένον εὑρίσκεται ἐν σπαρακτικῇ γάσει, ὡς ν' ἀνέτεινε τὰς χεῖρας ζητῶν ἔλεος· ἡ ἐσχάρα καὶ τὸ τηγάνιον ταλαντεύονται κροτοῦντα εἰς τὰ πλάγια τῆς ἁμάξης· καὶ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο δοχεῖον, τὸ ἀπολαμβάνον τόσην εὐμελῆ ποίησιν καὶ τόσην εἰδεχθῆ πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ ὁποῖον εὗρον ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς Δόνας Ἰουλίας ἀντὶ τοῦ ζητουμένου Δὸν Ζουὰν, ὡς νὰ ἐντρέπεται διότι βλέπει τὸν ἥλιον ὕστερα ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶδε, κρύπτει εἰς μίαν γωνίαν τὸ φουσκωτὸν πρόσωπόν του, κατάλευκον ἐξ αἰσχύνης· ἡ περιφέρεια τοῦ ἐγκαλλοπαιδικοῦ τούτου ἀνακατώματος σχηματίζει ἀνώμαλόν τι πολύγωνον, διαποικιλλόμενον ὑπὸ ἀραβουργημάτων, οὐτινος αἱ ἄνισοι καὶ ἑτεροειδεῖς πλευραὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸ στρῶμα, τὴν σκάφην, τὸ καβουρδιστῆρι τοῦ καφὲ, τὴν σκούπαν, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως.

* * *

Καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν πάταγον καὶ τὸν ἀλαλαγμόν, ὅλην αὐτὴν τὴν ἀναστάτωσιν καὶ τὴν μανίαν, ἥτις τὴν ἡμέραν ἐκείνην μεταδίδοται καὶ εἰς τὰ ἐπιπλά μας, ὡς νὰ εἴμεθα πνευματισταὶ καὶ μεταδίδομεν καὶ εἰς τὰς τραπέζας μας τὴν ἠλιθιότητά μας, ποῖος τὴν προκαλεῖ; Τὸ Σύνταγμα; βασιλικὸν διάταγμα, νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς; ὄχι· ἓν ἁπλοῦν τεμάχιον χαρτίου τὸ ὁποῖον ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ἄνω φλιᾶς του βλέπει ἀπαθέστατα τὸν ἀνεμοστρόβιλον ὅστις σαρώνει ὁλοκλήρους συνοικίας· ἓν ἁπλοῦν τεμάχιον χαρτίου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν *ἐνοικιάζεται*, λευκάζον μακρόθεν ὡς μανδήλιον ἐρωτικῶς σειόμενον καὶ προσκαλοῦν.

Ὡς δὲ νὰ θέλῃ νὰ γαργαλίζηται ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας φλέγοντος ἡλίου, ἐμφανίζεται ἄνω τῆς θύρας τὸν Ἰούνιον, τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν Αὔγουστον, τὸν δὲ Σεπτέμ-

βριον ἀποσύρεται πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ εἶνε πολὺ δυστυχὲς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεγκασθῇ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν δρόσον καὶ τὸ ῥῖγος τοῦ Φθινοπώρου, σκυθρωπὸν, σκυθρωπὸν, ὡς ὅλοι οἱ ἔχοντες κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ των.

* * *

Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χαρτίου μὲ τὴν λέξιν *ἐνοικιάζεται* διερμηνεύει μυρίους πόθους, ἐλπίδας, ἀγγαρείας, σχέδια, βασάνους· περιελλίσεται, συνογκοῦται, συσφαιροῦται καὶ ἐκρήγνυται κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς ὑπὸ μορφὴν ἐνοικίου· πληροῖ σαπουνάδας ἡ κνίσσης τὴν κεφαλὴν τῆς νοικοκυρᾶς μητρὸς, δι' ἣν ἡ εὐδαιμονία συνίσταται εἰς δύο εὐρύχωρα πράγματα: πλυσταρειὸ καὶ κουζίναν· ἢ πρὸ τῶν ὑγρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀποπνεούσης μῦρα Ἄτκινσον Δεσποίνης, ἐκτείνεται τὸ χαρτίον τοῦτο εἰς εὑρεῖαν πολυτελῆ αἴθουσαν, ἢ φιλάρεσκον κοιτῶνα, οὗτινος τὴν νωχελῆ σιγὴν διακόπτουσι κάποτε λαθραῖα καὶ ἔνοχα φιλήματα καὶ νευρικοὶ σπασμοὶ ἡδονῆς· διὰ τὴν κόρην ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀποκατάστασιν, καὶ πυρετῶδές τι ὄνειρον, μίαν ἀγκάλην καὶ περιπτύξεις καὶ κάτι τι τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ πολύ, διότι ἑκάστη μετοίκισις βαυκαλίζει δι' ἡδείας τινὸς παρηγορίας πᾶσαν κόρην ὅτι ἀπὸ τὸ νέον σπῆτι θὰ ἐξέλθῃ μὲ κάτι τι περισσότερον καὶ μὲ κάτι τι ὀλιγώτερον· διὰ τὴν ὑπηρέτριαν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ στρατῶνος τῶν πυροσβεστῶν καὶ τὴν ὄπισθεν τῆς θύρας συναπτομένην σύσφιγξιν τῶν ἐξαδελφικῶν δεσμῶν.

* * *

Διὰ τὸν φοιτητὴν, τὸν αἰσθηματικὸν φοιτητὴν, τὸ χαρτίον τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἓν εἰδύλλιον· διότι ὅταν αὐτὸς περιτρέχει πρὸς ἀναζήτησιν δωματίου, δὲν ζητεῖ μόνον τὸ κλωβίον, ἀλλὰ καὶ τὸ πουλάκι· διὰ τοῦτο εἰσέρχεται μετά τινος συγκινήσεως· περιεργάζεται μὲ καρδιοκτύπι τὴν οἰκίαν· τὸ σπῆτι ἔχει νεράϊδα; τὰ ἀντικρυνὰ ὑπόσχονται τίποτε; ὑπάρχει ὀσμὴ ἔρωτος ἐκεῖ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ Νηρηὶς τῆς οἰκίας ἀνυπομονεῖ· εἶνε εἰς τὸ παράθυρον ἢ βαδίζει κάτω στολισμένη· εἶνε μία τῶν κρισιμωτέρων στιγμῶν τοῦ βίου της ἐκείνη ἡ στιγμή· ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ δωμάτιόν των, νὰ μείνῃ ἓν ἔτος ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, νὰ μὴ τοὺς χωρίζῃ ἢ πολλάκις λεπτότατος τοῖχος, ὁ νέος αὐτὸς τὸν ὁποῖον θ' ἀπαντᾷ κάθε πρωὶ εἰς τὴν κλίμακα καὶ κάθε βράδυ εἰς τὴν θύραν; καὶ τὸν παρατηρεῖ μὲ τὸ ὀξυδερκέστατον ἐκεῖνο γυναικεῖον βλέμμα τὸ εἰσδύον καὶ ὑπὸ τὰ ἐνδύματα· διότι δι' αὐτὴν εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον πρόσωπον· πρόκειται νὰ κάμῃ τὴν προμήθειαν τῆς καρδίας ἐπὶ ἓν ἔτος· ἐνίοτε καὶ τὴν προμήθειαν τῆς κοιλίας της.

Καὶ ἂν τὰ βλέμματα μείνωσιν εὐχαριστημένα, τότε πρωὶ πρωὶ ἐγείρεται ἐκεῖνος καὶ καθῆται εἰς τὸ παραθυρόν του· καὶ ἐκεῖνη εἶνε εἰς τὸ παραθυράκι της, τὸ κομψὸν, τὸ χρωματισμένον, μὲ τὸ λευκόν του μπεροντεδάκι καὶ τὴν γλάστρα τοῦ βασιλικοῦ, κρατοῦσα τὸ ῥαψιμό της· ἀρχίζει ὁ ἀκροβολισμὸς τῶν βλεμμάτων· ἐκείνη ἀποσύρεται καὶ ἀρχίζει ἓν τραγουδάκι, ὅπου πρόκειται περὶ καρδιᾶς καὶ περὶ ἔρωτος, ἔπειτα ἐμφανίζεται, ποτίζει τὸν βασιλικό της, νεύουσα τάχα χαμαὶ, ἐν ᾧ πονηρὰ πονηρὰ καὶ μαργιόλικα τὸν παρατηρεῖ μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρως δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἀποστάσεις, προχωροῦσι πρὸς ἀλλήλους καὶ μίαν ἑσπέραν αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου.

Συχνάκις ὁ ἔρως οὗτος εἶνε ἔρως πτηνῶν, ὃν ἐκκολάπτει μόνον ἡ ταυτότης τῆς φωλεᾶς, καὶ τὸν ὁποῖον ἑκάτερον παραλαμβάνει ἐπὶ τῶν πτερῶν του καὶ ἀπέρχεται, ὅταν χειμωνιάσῃ· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ κωμῳδία τελειόνει ἐς δρᾶμα· ἐνίοτε εἶνε ἀληθὴς ἔρως· αἱ καρδίαι εἶνε ὅπως αἱ οἰκίαι· ἐνοικιάζονται τὰ παλαιόσπητα, ἀλλὰ ἐνοικιάζονται καὶ αἱ νεόδμητοι οἰκίαι· τότε τὰ φιλήματα τοῦ νέου ἀντηχοῦσι μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ τῆς Θρᾴκης· οἱ ἐρωτικοί του ἀναστεναγμοὶ ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ βαλαντίου τοῦ πατρός του· διότι ὄπισθεν τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἐκρύπτετο ἕνας παπᾶς μὲ τὸ θυμιατήριόν του καὶ μὲ τὰς εὐχάς του.

Ἀλλὰ συνήθως τὸ αἴσθημα τοῦτο δὲν λαμβάνει τόσον τραγικὰς διαστάσεις, οὐδὲ καταλήγει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν· ἐνίοτε ἀπλόνει τὴν χεῖρά του ἐπὶ μεταχειρισμένου πράγματος, καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος διαρρήξεως· ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, ἂν καὶ ἐνίοτε πληρόνει καὶ εἰσιτήριον πολὺ ἀκριβόν.

* * *

Ὅταν σκέπτωμαι ὅτι ἕνεκα μιᾶς μετοικίσεως μία μάμμη δύναται νὰ γείνῃ εὐλαβεστέρα, διότι ἔχει πλησίον τὴν ἐκκλησίαν.καὶ μία σύζυγος ἢ σπάταλος τοῦ συζυγικοῦ θησαυροῦ ἢ ἐντελῶς οἰκονόμος, ἕνεκα τῆς θέσεως τῆς οἰκίας, ὅτι εἰς νέος δύναται ν' ἀσθενήσῃ, διότι δὲν τὸν ἀρίνει νὰ ἡσυχάσῃ τὸ πιάνο τῆς γειτόνισσάς του,ὅτι μία νέα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, διότι ἔχει ψύλλους τὸ σπῆτι, ὅταν σκέπτωμαι ὅτι τόσοι καὶ τόσαι ἐγεννήθησαν ἕνεκα μιᾶς μετοικίσεως ἥτις ἐπλησίασε πρὸς ἀλλήλους τοὺς γονεῖς των ἢ τοὺς μὴ γονεῖς των, καὶ ἐξῆλθον ὡς τὸ πῦρ ἐκ δύο συνεπιτριβομένων ξηρῶν ξύλων, ἀπορῶ διατὶ ἐπὶ τῶν στεφάνων τοῦ γάμου, ἐπὶ τῶν εἰκονοστασίων, ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν τέκνων των, ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου των, δὲν κολλῶσιν ἓν ἐνοικιαστήριον.

Μαργιόλος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

—

Ὁ κ. Δζιβανόπουλος ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ γίνῃ ἐμποροϋπάλληλος ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐπέτυχε νὰ προσληφθῇ ἐμποροσυντάκτης τοῦ *Βρεττανικοῦ Ἀστέρος* ἐν Λονδίνῳ, ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπέτυχε νὰ ἐπικυρωθῇ ὡς βουλευτὴς Σπάρτης, ὁ κ. Δζιβανόπουλος μὲ τὸ στενόν μέτωπόν του ὡς περιθώριον κακοτυπωμένου βιβλίου, μὲ τοὺς στεγνοὺς ὡς ἀσπρόρουχα ἠλιασθέντα ὀφθαλμοὺς, τὴν ἀκανθοχοιρίνην τρίχωσίν του, τοὺς ὑπὸ σκεπτικισμοῦ πάσχοντας πόδας του, καὶ τὴν ἀπεξηραμμένην βαθύφωνον ἀπαγγελίαν του, ἐζήτησε καὶ τρόπαια διπλωματικὰ, ἔλαβε τὴν τιμὴν, ὡς λέγει εἰς τὸ ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγράφημά του πρὸς τοὺς ὡς Ἀβδηρίτας ἐκληφθέντας Ἀθηναίους, νὰ ἀναιρέσῃ τὴν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως γενομένην διάψευσιν τῶν ψευδῶν τηλεγραφημάτων, ἅπερ διέσπειρεν ὁ πολυμήχανος Λάκων τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου ὄχι εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν δημόσιον, ἀλλ' εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Χρηματιστήριον.

Ποῦ νὰ ξευρῇ ὁ χονδρὸς τὸν νοῦν Τσιβανόπουλος ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐν μέσῳ τῶν κρισίμων στιγμῶν ἃς διέρχεται θὰ εὕρισκε καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ ἂν τέτοια τηλεγραφήματα διῆλθον πράγματι τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος Κωνσταντινουπόλεως καὶ Λαρίσσης ἢ ὄχι.

Δὲν εἶχε σκεφθῇ καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ ἔχῃ πίστιν εἰς τὴν καλὴν πίστιν τοῦ κ. Τσιβανοπούλου, ὡς εἰς τὴν δεδοκιμασμένην ἐγκρατειαν τοῦ κ. Πύρλα, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ ἐτάραξε τοὺς κύκλους. Ὁ ἐνταῦθα πράκτωρ τοῦ *Χαβᾶ* εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστὸν ὅτι περισσότερον εἶναι πράκτωρ τῶν δύο θυλακίων του ἢ τῆς Μεγάλης Τηλεγραφικῆς Ἑταιρίας. Ἐκμεταλλεύεται τὰς εἰδήσεις καὶ πολλάκις φαίνεται δημιουργεῖ καὶ τοιαύτας, ἄλλοτε διὰ νὰ πωλήσῃ ὑπερτιμημένας ἀξίας καὶ ἄλλοτε ν' ἀγοράσῃ ἄλλας ἐν ὑποτιμήσει. Κοινότατον παιγνίδιον, ὅπερ καὶ διπλωμάται καὶ πρέσβεις καὶ αὐτοκράτορες ἐνίοτε παίζουν. Διατί νὰ μὴ τὸ παίξῃ καὶ ὁ κ. Τσιβανόπουλος, ὅστις εἶναι αὐτοκράτωρ εἰς πολλὰ πράγματα. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ὅταν γίνεται τόσον ἐπ' αὐτοφώρῳ, γεννᾷ ἄλλα παιγνιδάκια, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἡ Εἰσαγγελία, ἡ ἀνάκρισις καὶ ὁ Μεδρεσές. Ἡ ταλαίπωρος πατρὶς διὰ τὸν ἀντιπρόσωπόν της κ. Τσιβανόπουλον εἶναι καλὴ ὅταν χρησιμεύῃ εἰς τὴν πλαστογράφησιν ἑνὸς τηλεγραφήματος καὶ τὴν *ἐγκόλπωσιν* κερδῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ. Διὰ τὸν κ. Τσιβανόπουλον ἡ πατρὶς προχθὲς ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν της καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικήν του!

—

Ἐκ τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς εἰς τὸ *Φιλολογικὸν Παράρτημα* τῆς «Ἐφημερίδος», ὅπερ καθίσταται βαθμηδὸν τερπνὸν δεκαπενθήμερον ἀνάγνωσμα, ἐπιστολῆς ἥτις πραγματεύεται περὶ τοῦ Νιουκάστλ,πολιτικοῦ ῥυπαροῦ καὶ τοῦ Πίττ, πολιτικοῦ ἀγερώχου, ἀμφοτέρων ὅμως συνυπουργησάντων, τοῦ δὲ διὰ νὰ συνέχῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν διαφθορὰν, τοῦ δὲ διὰ νὰ διευθύνῃ τὰς μεγάλας ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις καὶ τὸν πόλεμον, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ κ. Παπαῤῥηγόπουλος συνιστᾷ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις συμμαχικὸν ὑπουργεῖον, εἰς ὃ ὁ μὲν Κουμουνδοῦρος θὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Διαφθορᾶς, διὰ νὰ βλαστήσουν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ μας ἐδάφους καὶ ὀλίγοι ἀμανίται πετσωμάτων καὶ μερικὰ ἄνθη ἀποστολῶν, καὶ δι' ἱστοριογράφους ἀκόμη, ὁ δὲ Τρικούπης τὸ ὑπουργεῖον τοῦ πολέμου, ἀναλαμβάνων αὐτὸς ὅλα τὰ βάρη καὶ τὴν εὐθύνην, ἐπιῤῥίπτων ὅμως εἰς τὰ μανιάτικα νῶτα τοῦ Κουμουνδούρου ὅλους τοὺς Παλαμήδηδες τοῦ κόμματος.

—

Ἀναγνώσατε τὴν *Ἐπιστολὴν* εἰς τὸ ὡραῖον φιλολογικὸν παράρτημα τῆς *Ἐφημερίδος* καὶ θέλετε δικαιωσει τὸ συμπέρασμά μας.

—

Ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* **ἐξαντλήσασα** τὴν ἐπαινετικὴν ἀποστολήν της ἐν Ἀθήναις θὰ γίνῃ ἐφημερὶς φορητὴ (ἀφοῦ κατήντησεν ἀφόρητος) καὶ θὰ πάῃ γύρα τὰ χωριά. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐγκαθιδρύθη εἰς Κοροπή. Εἶναι πλέον τύπος χωρικῆς ἐφημερίδος. Δημοσιεύει νοστιμώτατα πράγματα. Ἐκ τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τῆς ἐν Κοροπῇ ἐκδόσεώς της πληροφορούμεθα ὅτι ὁ *Εὐρωπαϊκὸς τύπος* ἐπεκρότησε πάντοτε τὸν κ. Δ. Ταβουλάρην ὡς *Ὀθέλλον*!! Ξεύρετε τί ἐννοεῖ διὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ἡ ἐν Κοροπῇ ἁπλοϊκὴ συνάδελφος; Τὰς ἐπαρχιώτιδας ἐφημερίδας τῆς Σμύρνης, ἐχούσας τὰ γραφεῖά των *Ὁδὸς Λεμπαλεπιδζῆ* καὶ *Χαλβαδζῆ Σοκάκ*.

—

Ἔχομεν, λέγει, πλημμύρας ἀπὸ νυκτερινὰς καὶ μεσημβρινὰς ἀκόμη κλοπὰς, ὧν βρίθει τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἔχωμεν αὐτὸν τὸν Νεῖλον εἰς τὰς λιπαρὰς Ἀθήνας, ὅταν παντοῦ ὅθεν δήποτε διέλθῃ τις, ὄχι τὴν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, διακρίνει τις ὑπόπτους ἀέργων μορφὰς, ἄλλων κολλημένων εἰς τοὺς τοίχους, ἄλλων περιπατητικῶν ἐντὸς δέκα πήχεων μήκους, ἄλλων ὁκλαδὸν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καρφωμένων; Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἰδιάζουσα στολὴ τῶν κλητήρων τῆς κανέλλας, θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτοὺς ὡς φύλακας τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας. Καὶ τὴν νύκτα πάλιν οἱ εἰς ἀποκέντρους συνοικίας καθήμενοι βλέπουσι μετὰ τρόμου αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς, ποτὲ ἀνὰ ἕνα, ποτὲ δύο τρεῖς, καὶ ταχύνουσι τὸ βῆμά των καὶ σείουσι τὴν ῥάβδον των, καὶ ἅπτονται τοῦ ὅπλου των, καὶ λαμβάνουσι κωμικὰς στάσεις, ἐνῷ μορφὴ κλητῆρος πουθενὰ δὲν ἀνατέλλει νὰ συγκρατήσῃ τοὺς σπεύδοντας παλμοὺς τοῦ φόβου. Εἶναι κατάστασις αὐτὴ, κύριε Κυσσονάκε; Ζητεῖτε διὰ τοὺς κλητῆράς σας ὅπλα Γκρᾶ· ἀλλὰ πρὶν ζητήσητε ὅπλα, ὀφείλετε νὰ παρουσιάσητε κλητῆρας· καὶ εἰς τοῦτο κυρίως πρέπει νὰ καταγίνητε, εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κλητήρων σας.

—

Μὲ πολὺ εὐάρέστους ἐντυπώσεις ἀπεχώρησαν τὴν Κυριακὴν ὅλοι οἱ παραστάντες εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν διδασκαλιστῶν ἐν τῷ δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ. Ὁ διδάξας αὐτοὺς κ. Πύργος ἀπέδειξε τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ἱκανότης καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος· διότι εἰς πάσας τάς τε ἐνοργάνους καὶ τὰς ἀνοργάνους τὰς διὰ ῥοπάλων καὶ ἐπισφαίρων ῥάβδων καὶ δι' ἀλτήρων ἀσκήσεις οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐφάνησαν ἐπαρκέστατα γεγυμνασμένοι. Εἶναι δ' ἀληθῶς εὐτύχημα ὅτι ἥ τε πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ διδασκαλία αὐτῶν ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Πύργον, ἀληθῶς ἐπιστήμονα διδάσκαλον τῆς Γυμναστικῆς, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος αὐτοῦ οἱ διδασκαλισταὶ θὰ διαδώσωσι τὴν γυμναστικὴν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

—

Ἐπὶ τέλους κατὰ χιλιάδας θὰ καταπλεύσωσιν εἰς Ἀθήνας οἱ τίτλοι τῶν μετοχῶν τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης *Ἠπειροθεσσαλίας* καὶ θὰ παύσωσι καὶ αἱ φωναὶ τῶν περὶ τὸ *Δελτίον τῆς Παλιγγενεσίας* καὶ τοῦ *Ἑρμοῦ* στραγγαλιζομένων παπιῶν. Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀναμιβόλως δὲν θὰ ἔχωσι δύο χεῖρας, οὔτε εἶναι ἐκ τῶν διπόδων, διὰ νὰ νομίζουν ὅτι ἦτο δυνατὸν ταχύτερον νὰ ὑπογραφοῦν ὑπό τε τοῦ ταμίου καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ἀφοῦ μόλις ἡ Τράπεζα πρὸ δεκαημέρου ἔλαβε τοὺς τίτλους αὐτοὺς ἐκτυπωθέντας ἐν Παρισίοις καὶ ἀφοῦ εἶχε καὶ τὴν ἄλλην ἐργασίαν τῆς ὑπογραφῆς τῶν τραπεζογραμματίων, τὰ ὁποῖα τὰ νῦραν αἱ *Νέαι Ἰδέαι* εἰς τὸν δρόμον, τὰ πῆραν δι' ἐτικέττας φιαλῶν οἴνου,καὶ ἐπειδὴ ἀποτελοῦν μέλος τοῦ συλλόγου τῆς ἐγκρατείας τὰ παρεμέρισαν γράψασαι μόνον ὅτι ἐσκανδαλίσθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς θέας των. Πτωχαὶ *Νέαι Ἰδέαι*, πτωχαί!!

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Εἶναι τόσον δύσκολον νὰ κρίνῃ τις τὸν Λεκατσᾶν ὡς *Ὀθέλλον*. Ἡ πρώτη ἡμῶν ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ὅτι δὲν ἦτο ὁ Λεκατσᾶς τοῦ *Ἀμλετ*, ὃν ἐδίδαξε πέρυσιν εἰς τὰ αὐτὰ *Ὀλύμπια*, καὶ τοῦ *Ῥισελιέ*, ὃν ὑπεδύθη ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ. Ἡ τέχνη του ἦτο πολλὰς βαθμίδας κάτω τῶν χαρακτήρων ἐκείνων. Μήπως αἱ δυνάμεις του δὲν ἀρκοῦσι νὰ συμπεριλάβωσι τὸ πῦρ τοῦ Μαύρου; Ἢ μήπως αἱ δυνάμεις καὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ του ἠρνοῦντο νὰ διερμηνεύσωσι καὶ τὸ τάλαντον καὶ τὸν πόθον τῆς τέχνης του; Καταβεβλημένος ὁ ἄριστος τοῦ Ἄμλετ καλλιτέχνης ὑπὸ ἀτυχιῶν, ὑπὸ ὑβρεολογίου, ὑπὸ ἀντιπολιτεύσεως, ὑπὸ κακουχιῶν, ὑπὸ πυρετοῦ, ὑπὸ καταῤῥου, ὤφειλε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὄψεις τινας σαρκαστικὰς τῆς πλατείας, φόβους νέας ἀποτυχίας, καὶ ὅλην τὴν συντετριμμένην καὶ ἀπογοητευμένην ψυχήν του.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον:

Πρώτην φορὰν ἐδίδασκεν ὅλον δρᾶμα ἑλληνιστὶ ὁ ἀπομαθὼν ἐν τῇ ξένῃ καὶ τὴν προφορὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, μὴ λαβὼν δὲ εὐκαιρίαν νὰ ἐκμάθῃ γραμματικῶς τὴν μητρικήν του· κατείχετο λοιπὸν ὑπὸ τῆς δεινῆς ἀγωνίας μήπως περιπέσῃ εἰς γλωσσικὰ παραπτώματα καὶ ἦσαν ἕτοιμοι τόσοι καλοθεληταί του ἐν τῇ πλατείᾳ, νὰ τὸν συρίξωσι, νὰ τὸν γελάσωσι, ἀφοῦ μὴ εὑρίσκοντες τοιαύτας εὐκαιρίας ἐγέλων μὲ τὸν Σκίζππρ, μὲ τὸν μεταφραστὴν, καὶ μὲ τὸν καλλίτερον ἴσως μαθητὴν τοῦ νέου θιάσου. Τὴν ἀγωνίαν αὐτὴν τὴν συνεμερίζόμεθα οἱ φίλοι του, καὶ ὅπως αὐτὸς συγκρατούμενος ὑπὸ τῶν δεσμῶν τῆς γλώσσης ἐδυσκολεύετο νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν καλλιτεχνικήν του δύναμιν, οὕτως ἡμεῖς ἐδυσκολευόμεθα ἐν ἀνέσει νὰ τὸν ἐκτιμήσωμεν. Ὤφειλε νὰ θυσιάσῃ τὴν τέχνην εἰς τὴν γλῶσσαν· ἄλλως θὰ ἐθυσίαζε τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν τέχνην· ἐνίοτε ἐτελεῖτο ἡ μία θυσία· ἐνίοτε δὲ ἡ ἄλλη.

* * *

Ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐξέλαμπον ποῦ καὶ ποῦ ἀληθεῖς καλλιτεχνικοὶ σπινθῆρες. Ἐν τῇ τρίτῃ ἰδίως πράξει ἀνήρπασε τὸ κοινὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ἐκτότε ἐκόπασαν οἱ συριγμοὶ τῶν γελοιογραφικῶν ὄρεων, τὰ γέλοια τῶν ἀγροίκων, αἱ κρίσεις τῶν σοφῶν καὶ ὁ θόρυβος τῶν χαμινίων. Τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ δημοσίου ἀνέπνευον ἐλευθέρως, βλέποντα τὸν προσφιλῆ καλλιτέχνην ὑπερακοντίζοντα θαυμασίως τὰς γλωσσικὰς δυσχερείας, ἀντλοῦντα θῆρρος ἐκ τῆς εὐμενείας τοῦ κοινοῦ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ δειλίας, ἐπανακτῶντα τοὺς ἄλλοτε καλλιτεχνικούς του ὁρίζοντας. Ἐλάμβανε θέσεις θαυμασίας, διηρμήνευε τὰ δυνατὰ μέρη τοῦ δράματος μετὰ καταπληκτικῆς ῥώμης, καὶ ἐῤῥήγνυε φωνὰς καὶ στεναγμοὺς πάθους, κατευγάζοντος τὸ πνεῦμα τῆς τραγῳδίας. Ἡ ὑπόκρισις τῆς προσπεποιημένης στοργῆς τοῦ Μαύρου πρὸς τὴν γυναῖκά του ἐξεχέετο εἰς χείμαῤῥον πικρίας, ἡ δὲ βαθμιαία ἐξέλιξις τῆς ζηλοτυπίας διὰ νευρικῆς ταραχῆς καὶ νευρικῶν κινήσεων ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἀπαιτητικώτερον φυσιολόγον. Ἐξετέλεσε τὰς ἐπιληπτικὰς στιγμὰς εὐσταλῶς πεσὼν ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἀντὶ νὰ βροντοκοπήσῃ τὸ ἔδαφος κατὰ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν. Ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν τους τὸν Κάσσιον καὶ τὸν Μοντάνον, ἐρίζοντας μετ' ἐπιβολῆς στρατηγοῦ. Διεξήγαγε τὴν κατὰ τοῦ Ἰάγου παραφορόν του δι' ἀληθινῆς ἐξάψεως. Ἀνέπτυξε σαρκαστικὸν ἀπαράμιλλον ὅταν ἐφαντάζετο τὴν Λίμιλίαν προαγωγόν. Συνεκίνησε βαθύτατα ὅταν ἀπεστόμωσε τὴν ὕβριν: πόρνην! διὰ τὴν Δεσδεμόναν καὶ ἐπλήρωσε τὴν σκηνὴν σπαρακτικῆς λύπης καὶ τρυφερότητος ὅταν μετὰ τὸ ἔγκλημα ἐκυλίετο ἐπὶ τῶν λευκῶν τριχάπτων ὅπου ἔκειτο νεκρὸς ὁ ἔρως του.

Ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα, ὄχι! δὲν ἦτο ὁ Λεκατσᾶς τοῦ *Ἀμλετ* καὶ τοῦ *Ῥισελιέ*, ἀλλὰ ὁ Λεκατσᾶς ὡς τὸν κατήντησαν αἱ Ἀθῆναι μὲ τὴν ἀδιαφορίαν των καὶ τὰ ζωῦφια τὰ ὁποῖα τὸν κατεδίωξαν μὲ τοὺς δηλητηριώδεις σιέλους των, ἐπὶ κεφαλῆς ἡ *Νέα Ἐφημερὶς*, ἐκ συστήματος καταδιώκουσα πᾶν μὴ ταπεινὸν καὶ εὐτελές, πᾶν μὴ μικροσκοπικὸν καὶ σκωληκῶδες· ὁ Λεκατσᾶς ὅπως μᾶς τὸν ἔστειλαν αἱ ἄγριαι Πάτραι, πεζοπόρον δέκα ἡμερῶν, συντετριμμένον, πυρέσσοντα· ὁ Λεκατσᾶς ὅπως κατήντησεν αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τοῦ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του ἀγῶνος ὃν ἀνέλαβεν, ἀγῶνος ὅστις ἀπῄτει κεφάλαια καὶ εἰς ὃν αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ καταθέσῃ εἰμὴ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐνέργειάν του· ὁ Λεκατσᾶς εἰς ὃ σημεῖον ἐπὶ τέλους τὸν ἔφερεν ἡ ἐρμαφρόδιτος ὑποστήριξις τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου, ὅστις ἐδαπάνησεν ἀσκόπως χρήματα, διότι ἢ δὲν ὤφειλεν οὐδεμίαν νὰ τῷ παράσχῃ ὑποστήριξιν ἢ νὰ τῷ χορηγήσῃ τοιαύτην πλήρη.

* * *

Καὶ ἤδη ὁ Λεκατσᾶς παραδίδεται καὶ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ δημοσίου, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐγένετο γνωστὸς δι' ἀνευρημιῶν καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ προσδοκᾷ περαιτέρω ἐνθῤῥύνσιν.

* * *

Εἰς τὴν προχθεσινὴν παράστασιν ἐστέρθησαν διὰ θερμῶν συμπαθειῶν οὐ μόνον οἱ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ οἱ κόποι του πρὸς σχηματισμὸν θιάσου διὰ τῶν γλίσχρων ἐκείνων μέσων ἃ τῷ παρέσχε τὸ Ὠδεῖον καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἐνόμισεν ἀπκτηθεὶς ὅτι ἠδύνατο νὰ πράξῃ τί γενναῖον. Δύο κυρίως ἐκ τῶν μαθητῶν του ἔδειξαν ὅτι κατέχουσι προσόντα διὰ νὰ πρωτεύσωσιν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτῶν χαρακτῆρας, ὁ *Κάσσιος* Αἰκατερινιάδης καὶ ὁ *Ῥοδερῖκος* Βλάχος. Τοῦ πρώτου τὸ παῤῥησιαστικὸν, αἱ κινήσεις, ἡ ἀπαγγελία, αἱ παθήσεις καὶ ἡ ἔκφρασις ἐμόρφωσαν Κάσσιον τὸν ὁποῖον εἰσέτι δὲν εἴδομεν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, τοῦ χαρακτῆρος τούτου διδομένου συνήθως εἰς δευτερεύοντας ἀξέστους ἠθοποιούς. Καὶ ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὁ κ. Αἰκατερινιάδης ἔτυχε διμήνου μόνον διδασκαλίας ἀπὸ τὸν Λεκατσᾶν, καὶ ὅτι πρώτην φορὰν ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δὲν ἔχει ἢ νὰ τῷ συγχαρῇ θερμῶς καὶ νὰ τῷ συστήσῃ ἀληθῆ ἀγάπην πρὸς τὸ θέατρον καὶ μελέτην, μελέτην, μελέτην. Ὁ *Ῥοδερῖκος* Βλάχος διηρμήνευσε τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἠλιθίου εὐγενόπαιδος, τοῦ θύματος τοῦ Ἰάγου, μετὰ γαλλικῆς λεπτότητος. Ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο ἀμίμητος· τὸ δὲ σεσηρὸς τοῦ βαδίσματός του ἦτο σκηνικὸν ὅπερ τοὺς εἰδήμονας ἠδύνατο νὰ ἐνθουσιάσῃ, διότι δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερος χαρακτὴρ ἢ ὁ τοῦ βλακός· ἡ ἀπαγγελία του ἐπίσης τεχνικωτάτη· ἐν γένει τὸν εὕρομεν εἰς τὴν θέσιν ἕνα τῶν καλλιτέρων εὐελπίδων τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὑπάρχει δὲ ὡς ἐμάθομεν καὶ ἄλλος μαθητὴς ὁ κ. Λούζης, ὅστις ἐπίσης κέκτηται πολὺ καλὰ προσόντα, ἀλλὰ μεθ' οὗ ἀτυχῶς συνεκρούσθη ὁ *διδάσκαλος*, καὶ δεν ἠδυνήθημεν νὰ τὸν ἐκτιμήσωμεν.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὅταν διδαχθῇ ὁ *Χάμλετ*, θὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ κ. Λούζης, διότι οἱ φίλοι τῆς σκηνῆς ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν τί δύναται νὰ γίνῃ μὲ εὐμαθεῖς νέους ὅταν παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἄσκησιν κρατίστου δραματικοῦ, ὡς τὸν Λεκατσᾶν. Ὁ τὸν *Ἰάγον* ὑποκριθεὶς κάλλιστος νέος, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μένανδρος ὡς ἀληθὴς Ἰάγος θελήσας νὰ μᾶς ἀπατήσῃ, δυστυχῶς ὑπελείφθη πολὺ ὀπίσω τοῦ δεινοῦ χαρακτῆρος ὃν ὑπεκρίνετο. Ἀπεμακρύνθη μὲν τῆς ἐν χρήσει παρ' Ἕλλησι κοινοτοπίας, νὰ παρίστατται ὁ Ἰάγος κίτρινος, μὲ κόμην ἠνορθωμένην, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξωρυγμένους, φωνὴν ταρταρώδη ἐκ τοῦ οἰσοφάγου ἀνακύπτουσαν, ῥαιβοσκελὴς, ὑβός, μὲ τὰ χέρια πίσω, ὡς νὰ κρατῇ ἐγχειρίδιον καὶ πλῆρες ἐξωτερικὸν δολοφόνου· αὐτὰ ὅλα ἐσήμαινον ῥαδιοῦργον καὶ αὐτὰ κατενθουσίαζον τὸ ἁπλοϊκὸν κοινὸν καὶ τοὺς μηδαμινοὺς δημοσιογράφους· ὁ Μένανδρός μας ἐπλησίασε μᾶλλον τὸν τύπον τοῦ πονηροῦ *δζέντλεμαν*, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τῆς ψυχολογίας πρὸς θέρμανσιν καὶ γραφὴν τοῦ τύπου του, ἐβυθίσθη ὅλος εἰς τὸ πεγονοπεῖον τοῦ Ῥοδίου, καὶ διεξήγαγε τὸ μέρος του μὲ ἀκινησίαν σταλακτίτου. Εἰς τὴν πέμπτην μόνον πρᾶξιν ἐπέταξεν ὡς τελευταίαν ὕβριν κατὰ τοῦ θύματός του τριπλοῦν σαρκαστικὸν μορμυρισμόν, μετὰ καλλίστης μιμητικῆς τέχνης.

Τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου ἐστεφάνωσεν ἡ ἁβρὰ ἠθοποιὸς Ἰωάννα Νικηφόρου, μὲ τὴν μεταλλικὴν φωνήν της, τὸ ἀληθὲς πάθος, τὰς εὐσταλεῖς της κινήσεις καὶ τὴν ἤρεμον ἐκείνην καὶ ὀλίγον κομψὴν ὑπόκρισιν ἥτις διακρίνει τὴν καλὴν ἠθοποιὸν, μόνην ἴσως μετὰ τῆς δροσερᾶς Φιλομήλας ἀντιπροσωπευούσας εὐπρεπῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν θῆλυν καλλιτεχνικὸν κόσμον.

* * *

Εἶχε νὰ παλαίσῃ προχθὲς ὁ κ. Λεκατσᾶς ἀκόμη καὶ κατὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλλα, τυχούσης γενικῶν ἐπαίνων τῆς ξένης κριτικῆς, ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐπαινεθείσης σφόδρα ὑπὸ τοῦ διακεκριμμένου γραμματολόγου καὶ διδασκάλου σχεδὸν τῆς γλώσσης κ. Λειβαδᾶ τῆς *Κλειοῦς*. Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Βικέλλα ἦτο τολμηρὸς νεωτερισμὸς διὰ τὴν σκηνήν· διότι μετεχειρίσθη ὄχι τὴν καθωμιλημένην, ἀλλὰ τὴν δημώδη, σχεδὸν τὴν κλέφτικην. Κατὰ πόσον ἐπέτυχεν, δὲν τολμῶμεν ἀπὸ τοῦδε ν' ἀποφανθῶμεν. Προφανὲς εἶναι ὅτι εἰς τὰς ἀκοὰς ἐπῆρχετο ὁτὲ μὲν τραχεῖα, ὁτὲ δὲ παράδοξος, ἄλλοτε ἀσυνειθιστος, ἄλλοτε τολμηρά. Εἶναι ὅμως γλῶσσα καταληπτὴ, δυνατὴ, χρωματισμένη, πλησιάζουσα τὴν ἐνίοτε *κασάπικην* φρασεολογίαν αὐτοῦ τοῦ Σκίζππρ. Καὶ πολλαχοῦ πάλιν λυρίζει εὐαρέστως, πάντοτε δὲ ζωντανὴ καὶ θαλερὰ καὶ νευρώδης. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν καταδικάσωμεν ἀμέσως· ἀλλὰ νὰ τὴν δοκιμάσωμεν καὶ ἅπαξ καὶ δίς καὶ πολλάκις· διότι ὁ κ. Βικέλλας εἶναι εἷς τῶν διακεκριμμένων λογίων καὶ κατέλαβε πλέον θέσιν καλὴν ἐν τῇ περὶ Σκιξπήρου γραμματολογίᾳ, ὁ δ' ἐπαινέτης αὐτοῦ κ. Λειβαδᾶς ἀποτελεῖ νομίζομεν αὐθεντίαν ἐν τοῖς γλωσσικοῖς, ἂν καὶ πάσχῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἠπατικὰ θυμιατισμοῦ νοσήματα.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Λεκατσᾶς παρασκευάζει τὴν διδασκαλίαν καὶ ἄλλων δραμάτων. Μᾶς ὑπόσχεται λαμπρὸν θεατρικὸν φθινόπωρον ἐὰν ὁ καιρὸς εὐνοήσῃ. Τὸ δημόσιον εἶναι διατεθειμένον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ φανατικῶς. Διότι δὲν πρόκειται περὶ συνήθους τέρψεως ἐκ θεατρικῶν ἀκροαμάτων, ἀλλὰ περὶ θεμελιώσεως βάσεων σχηματισμοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου, προτιθεμένου νὰ καλλιεργήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ἀληθῆ δραματικὴν τέχνην.

* * *

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν δυνάμεθα καὶ πάλιν νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἕνα καὶ μόνον Ἀθηναῖον, ἐξ ὅλου τοῦ λεγομένου μεγάλου κόσμου, τὸν κ. Μιχαὴλ Μελᾶν, ὅστις καὶ ἐξετίμησε καὶ ὑπεστήριξε γενναίως τὸν Ἕλληνα τεχνίτην, ὅταν ἄλλοι καὶ ἄλλαι δαπανῶσι τὰς ἀνθοδέσμας καὶ τὰ κοσμήματα καὶ τὸ χρῆμα εἰς ὑποστήριξιν ξενικῶν σαρκῶν καὶ λαρύγγων ἀμφιβόλου σφρίγους καὶ ἡλικίας.

Διὰ τοῦτο ἀποτεινόμεθα καὶ πρὸς τὰς εὐγενεῖς δεσποίνας καὶ τὴν αἰσθηματικὴν νεολαίαν, ἐξαιτούμενοι καὶ παρ' αὐτῶν θερμὴν ἐκδήλωσιν συμπαθειῶν πρὸς ἀδικηθέντα καὶ ὀλίγου δεῖν θαπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος γελοίων ζωῦφίων ἀληθῆ καλλιτέχνην.

Καλεβὰν.

ΤΡΟΜΑΡΕΣ.

Τὰ κατὰ τὴν μεθόριον πηγαίνουν κοῦτσι κοῦτσι·
ὁ Κουντουριώτης κ' ὁ Σκὶτ ἀπάνω 'στὸ σοφᾶ,
κρατῶντας εἰς τὸ χέρι των τοῦ ναργιλὲ μακροῦτσι,
γιὰ τὰ καινούρια σύνορα 'μιλοῦν κρυφὰ κρυφά.
Ὁ Τοῦρκος ἀπ' τὸν πρέσβυ μας τὸ Νεζερὸ γυρεύει,
ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸν γελᾷ καὶ ὅλο χωρατεύει.

—

— Βρὲ πάρετε τὴ Γούνιτσα, τὸ Ζάρκο, τὸ Κριτῆρι,
κ' ἀφήσετε γιὰ τὴν Τουρκιὰ τὸ παλιο-Νεζερό.
— Ἀμέσως θὰ σᾶς ἔκαμνα σὰν φίλος τὸ χατῆρι,
μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε, γιατὶ δὲν εἰμπορῶ.
Θυμόνει τότε ὁ Σκίτ, ξεσπᾷ εἰς τὰ βρισίδια,
χωρίζουν, ἀνταμόνοντκι κ' ἀρχίζουνε τὰ ἴδια.

—

Ἐνῶ αὐτὰ τὰ σοβαρὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Πόλι,
σπουδᾶτα ψιθυρίζονται ἀπ' ὅλους ἐδῶ πέρα·
κινοῦνται τὰ στρατεύματα, κινοῦνται καὶ οἱ στόλοι,
καὶ ὁ Τρικούπης στέκεται ὁλόρθος νύκτα 'μέρα.
Φορτόνεται μὲ ὑλικὸ ἡ κάθε ἀτμοβάρις,
καὶ φεύγουν γιὰ τὰ σύνορα κ' οἱ κυνηγοὶ τῆς Βάρης.

—

Κ' ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ λουτρὰ γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα,
σπουδᾶτα διατάγματα μὲ βία ὑπογράφει,
καὶ δίνει νέο ὄνομα εἰς τὰ τορπιλλοφόρα,
γιὰ νὰ φανοῦν πιὸ ἄγρια τὰ φοβερά μας σκάφη.
Καὶ **Τάροτρος** βαπτίζεται ἡ νέα **Τερψιχόρη**,
κ' ἡ **Περσεφόνη Μέδουσα**... μωρὲ τορπιλλοφόραι!

Τὸν 'βρίσκει μέσα 'στὰ λουτρὰ κι' ὁ πρίγκηψ Οὐαλλίας,
φιλιοῦνται, ἀγκαλιάζονται, συντρώγουν καὶ συμπίνουν,
καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὴν διάχυσιν φιλίας
νὰ πᾷν 'στὴ Λόντρα συμφωνοῦν γιὰ κάμποσο νὰ μείνουν.
Καὶ ὁ Μεγαλειότατος πηγαίνει 'στὸ Λονδῖνον,
γιὰ τὸ συμφέρον βέβαια τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,

—

Ἀλλ' ὅμως εἰς τοῦ Πειραιῶς ἀπ' ἔξω τὸ λιμάνι
τί τρέχει, καὶ ἡ θάλασσα θαρρεῖτε πῶς χαλᾷ;
μήπως κανένα ἔξαφνα ἠφαίστειο ἐφάνη;
πῶς ἀφρισμένα κύματα σηκόνονται ψηλά;
Ὄχι, δεν εἶναι τίποτα . . . Πανέλληνες, χαρῆτε,
κ' ὁ κόλπος τοῦ Σαρωνικοῦ μὲ ναύκλαστρα κινεῖται.

—

Ὦ Καραλῆ, ὦ ναύκλαστρα, ὦ ψάρια σκοτωμένα,
ὦ **Τάρταροι** καὶ **Μέδουσαι**, ὀνόματα φρικτὰ,
ὦ πρόγονοί μου γίγαντες καὶ σύ, Εἰκοσιένα,
γιὰ πόλεμο τὰ στήθεια μου θὰ 'βρῆτε ἀνοικτά.
Καὶ πάλι τὰ πολεμικὰ μ' ἐπιάσανε δαιμόνια,
καὶ κόβω ἀπ' τὴ λύσσα μου μουλκέϊκα πεπόνια.

Souris.

ΠΕΝΙΕΣ.

—

Ἰδοὺ τί γίνεται κυρίως εἰς τὰς μετοικήσεις:
Ἀφίνει μίαν οἰκίαν ὁ δυσαρεστημένος ὑπ' αὐτῆς καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλην, ἐξ ἧς ἔφυγε δυσηρεστημένος ὁ τέως ἐνοικιαστής.

—

Καὶ ὅμως πόσα νέα θέλγητρα ἀνευρίσκομεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ἐβαρύνθη ὁ πρώην κάτοχός της καὶ τί φίλτρον αἰσθάνεται οὗτος μεταβαίνων εἰς τὸ οἴκημα ὅπερ ἐβαρύνθημεν ἡμεῖς.

—

Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ γάμος, ἔπρεπε ν' ἀλλάζωμεν τὰς γυναῖκας μας ὅπως καὶ τὰ σπήτια μας.

—

Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ὑπάρχουν σύζυγοι, οἵτινες θὰ ἔμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ ἡμίση των, ὅπως ὑπάρχουν ἐνοικιασταὶ οἵτινες ἀνανεόνουν τὴν ἐνοικίασιν τῆς αὐτῆς οἰκίας.

—

Τί τρυφερὴ δὲ θὰ ἦτο ἡ σύμπτωσις τῆς νέας οἰκίας μετὰ τῆς νέας οἰκοδεσποίνης! Θὰ κατετέμνοντο δὲ καὶ αἱ προῖκες καὶ θὰ ἐδίδοντο εὐκολώτερον, διότι θὰ ἐδίδοντο δι' ἓν καὶ μόνον ἔτος. Οἱ λαμβάνοντες προῖκας θὰ ἐνοικιάζοντο ὑπὸ τῶν ὡραίων των. Πολλάκις ἡ ὡραία τῶν ὡραίων θὰ περιωρίζετο νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπητιοῦ καὶ τὸ συναλλαγμα τοῦ γάμου θὰ ἴσχυε δι' ἓν ἔτος. Πολλάκις θὰ ἐνοικιάζετο τὸ σπῆτι μὲ τὴν νύμφην. Ἡ οἰκία ἐκείνη θὰ ἐλέγετο νυφιάτικη. Καὶ θὰ ἠκούοντο οἱ ἑξῆς διάλογοι;

— Τὸ νοίκιασες νυφιάτικο;

— Ὄχι ξερακιανό.

—

Ἡ Α'. Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς κατασκοπεύσεως. Ὅλοι σήμερον κατασκοπεύομεν τῆς νέαις γειτόνισαις. Ὅσῳ δήποτε δὲ πρωὶ καὶ ἂν σηκωθῶμεν, αἱ νέαι γειτόνισαι ἔχουν ἤδη κατασκοπεύσει τοὺς νέους γείτονας.

—

Ἡ φράσις *ἐπλήρωσες τὸ ἐνοίκιον;* εἶναι πολὺ ἀνόητος. Ἔπρεπε νὰ λένε: *ἀδειασες τὸ ἐνοίκιον;*

Διότι διὰ νὰ πληρώσῃ τις τὸ νοῖκι, πρέπει ν' ἀδειάσῃ τὰ ἐνοίκια καὶ τὰ ἀνοίκεια.

Μισάνθρωπος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

—

Εἶναι μία ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον· ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κάθηται ἔξωθεν τοῦ καφφενείου Γιαννοπούλου μετὰ τοῦ Ῥοΐδου, Βυζαντίου καὶ Καζάζη ἀφηγούμενος διάφορα ἄθλά του. Σήμερον, κύριοι, λέγει, ἔκαμα γενικὴν ἔρευναν εἰς ὅλους τοὺς ἀρτοπώλας καὶ εἰς ἕνα εὗρον 100 ἄρτους ἐλλειπεῖς κατὰ 10 δράμια ἕκαστον· ἀμέσως δὲν χάνω καιρὸν τοὺς κατάσχω ὅλους καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς σωφρονισμὸν τοῦ ἀπατεῶνος αὐτοῦ, ἀντὶ 55 λεπτῶν, 40 μόνον ἕκαστος.

Βυζάντιος. Καὶ διὰ 10 δράμια μόνον ποῦ ἔλειπον, ἦτο δίκαιον νὰ τοὺς κατάσχητε; Οἱ ἄρτοι δὲν ὑφίστανται νομίζω φύραν . . ;

Διευθυντής. Τί φύρα καὶ ξεφύρα . . . Ἐὰν τὸν ἄφινον ἐγὼ ἡσυχον διὰ 10 δράμια, αὐτὸς θὰ ἐθρασύνετο καὶ τὴν ἑπομένην θὰ κατεχράτο 20 δράμια καὶ τὴν μεθεπομένην 30 καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ῥοΐδης. Ὥστε μετὰ μίαν ἑβδομάδα θὰ εἴχαμε ψωμὶ ποῦ δὲν θὰ ζύγιζε οὔτε δράμι.

Διευθυντής. Βέβαια! Μὲ καταλαμβάνετε; Εἰς ἕνα ἄλλον πάλιν εὑρίσκω νὰ πωλῇ φραντσόλες μὲ ἀλεύρι ὀλίγον *μουντό*· ἀμέσως δὲν χάνω καιρόν, τοὺς κατάσχω καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν κατὰ 10 λεπτὰ ὀλιγώτερον τῆς πραγματικῆς ἀξίας των. Προχθὲς πάλιν διερχόμενος τῆς οἰκίας Σκ. . . . , εὑρίσκω ἔξωθεν τῆς οἰκίας του σκουπίδια καὶ ἀκαθαρσίας· ἀμέσως τί κάμνω, δὲν τοῦ λέγω τίποτε καὶ τὸν ἀφίνω νὰ ἴδῃ ἕως ποῦ φθάνει ἡ ἀναιδειά του, τὴν ἑπομένην περνῶ ἐκ νέου καὶ τί βλέπω νομίζετε;

Βυζάντιος. Περισσότερα σκουπίδια;

Διευθυντής. Μάλιστα, κύριοι, φαντασθῆτε· ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἀφίνω καὶ πάλιν διὰ νὰ ἴδω ἕως ποῦ φθάνει ἡ θρασύτης καὶ ἡ ἀνέβειά του πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις περὶ ἀπαγορεύσεως σκουπιδιῶν, ἀκαθαρσιῶν, γκεριζιῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Τὴν μεθεπομένην περνῶ καὶ πάλιν καὶ τί βλέπω νομίζετε; Διπλασίως περισσότερα τῆς προηγουμένης. Ἔ! τότε κύριοι δὲν χάνω καιρὸν καὶ ἀμέσως τοῦ κορδίζω *τρεῖς καταγγελίας* καὶ πληρώνει 10 δραχμὰς διὰ τὰ αὐθημερὸν σκουπίδια, 20 διὰ τὰ τῆς ἑπομένης καὶ 30 διὰ τῆς μεθεπομένης· ἤτοι τὸ ὅλον δραχ. 60. Τώρα ἂν τ' ἀρέσῃ ἂς ξαναβγάλῃ σκουπίδια. ἔξω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κομίζεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων δρομαίως κάρρον μὲ δύο ἀναγωγεῖς καθημένους ἡσύχως καὶ ἀνατρέπει καρέκλα ποτήρια, Ῥοΐδην, τραπέζια καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐκεῖνος ἐγείρεται ὁ Διευθυντὴς καὶ μὴ χάνων καιρὸν κατὰ τὸ λέγειν του, καταιβάζει μιὰ μπαστουνιὰ τοῦ ἑνὸς καὶ ἓν βαρύγδουπον ῥάπισμα τοῦ ἄλλου. Κατεβῆτε κάτω γρήγορα χαμένοι κακομαθημένοι.

Καρραγωγεύς. Βρὲ τί εἶσαι σὺ ποῦ κτυπᾷς ἔτσι νὰ μὴ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν π. . . . .

Διευθυντής. Σιωπὴ ζοντόβολο, παλληάνθρωπε νὰ μὴ σὲ πάρω μέσα . . ποῦ εἶναι ὁ κλητήρ.

Δὲν εἶναι κανείς. Πηγαίνετε νὰ κουρεύεσθε καὶ ἄλλοτε νὰ εἰξεύρητε νὰ σέβησθε τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον· πάντες ἐγείρονται πρὸς ἀναχώρησιν.

Διευθυντής. Ἐγὼ τώρα θὰ φέρω βόλτα ὅλα μέχρι τῆς πρωΐας καὶ αὔριον θὰ ἔχω νὰ σᾶς εἴπω ἄλλα νεώτερα.

Κατάσκοπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενον ἀριθ. 338)

Ἀπήντησα διὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ, ὅπερ παρῆλθεν ἀπαρατήρητον.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἰδέαν, ὅτι Ἕλλην τις εὑρίσκετο ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Παιδίον τι 10ετὲς ἤρχισε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος νὰ ψαύῃ τὰ ἐνδύματά μου, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον παρετήρησα, ὅτι ἐδείκνυον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ περίεργοι Βερολινέζοι, ψαύοντες τοὺς ἐν τῷ Ζωολογικῷ Κήπῳ ἐκτεθειμένους ἀνθρωποφάγους ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς (Feuerländer.) Οἱ τολμηρότεροι τῶν πρωϊσταμένων κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζον, ὁ δὲ περιβάλλων με κύκλος καθίστατο βαθμηδὸν στενότερος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὁμίλου κύριός τις, ὅστις ἀφοῦ λίαν ἀποτόμως μ' ἐχαιρέτησε, μοὶ συνιστᾷ ἑαυτὸν ἔτι ἀποτομώτερον ὡς διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Κιέλ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει εὐθὺς μὲ φωνὴν Στέντορος νὰ μοὶ ἀποτείνῃ αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις, διότι ἡμεῖς οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες κατεστρέψαμεν τὴν ὡραίαν ἐκείνην γλῶσσαν. . .

— Μὰ . . . Κύριε, μήπως ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος τῆς κατα . . . . .»

— «Τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σοφοκλέους. Τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν. Ποῦ ἡ θεία ἐκείνη γλῶσσα . . . ! »

« Ὦ κοῖνὸν αὐτάιἐlphon Ἰσμέενες χιαρὰ,
« Ἀρ' οἴσθ ὅτι Τσόϊς (Ζεὺς) τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν».

—Ἀλλὰ, Κύριε, αὐτὴ εἶνε γλῶσσα Βανδάλου, δὲν εἶνε Ἑλληνικά,» διέκοψα.

— «Τί; πῶς;» ἀποκρίνεται κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. «Ναὶ πάλιν ἡ Μεγάλη Γερρρρμανία, καὶ μόνη ἡ Μεγάλη Γερμανία διετήρησεν ἀμιγῆ τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Γνωρίζω τὴν νεωτέραν Ἑλληνικήν, εἶνε κρᾶμα Σλαβικῆς καὶ Τουρκικῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἐπληροφορήθην, ὅλοι οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες εἶσθε μελαγχροινοί· τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι κατάγεσθε ἐκ Σλαύων, ἐνῷ ὁ Ἀχιλλεὺς. . . ὁ «πολύμητις» Ἀχιλλεὺς...! ἦτο ξανθός.»

—«Ἴσως θέλετε νὰ εἰπῆτε ὁ «θεῖος» Ἀχιλλεύς. Ἀλλὰ, Κύριε, . . . »

— «Τί; μήπως διϊσχυρίζεσθε ὅτι εἶσθε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων; Χά! χά! Σπεῖρα λῃστῶν...χά! χά!»

Μετὰ τὸ τελευταῖον «χὰ χὰ» ἐξηφανίσθη ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ διὰ μέσου τοῦ πλήθους ὅπερ μετὰ καγχασμῶν εἰρωνίας ἐκραύγαζε! «Μπράβο..... Γειὰ σου Δάσκαλε!»

(Ἕπεται συνέχεια)

Von Puck

ΛΕΙΛΕΙ ΚΑΔΡ.

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 338.)

—

ΣΤ'.

Ὁ νεωστὶ εἰσελθών, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀποτυπωμένην τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν πάσης ἰκμάδος ζωϊκῆς. Ὁμοιος πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν τῇ παραγωγῇ αὐτῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποξηραίνονται, σοὶ παρεῖχεν ὄψιν ἀνθρώπου, οὗτινος, ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεννεῶν, ἀπεσβέσθη τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ λεῖον τοῦ δέρματος, ἡ δύναμις τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν, ἡ ἰσχὺς τῆς διανοίας, ἡ ῥώμη τοῦ νοῦ. Πλήρης εἰκὼν κοπώσεως καὶ παρακμῆς!

Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ, ὅλως ἐναντία τῇ ἐποχῇ, ἐπέτεινε τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐντύπωσιν· ἔβλεπες νάνον φέροντα ἱππότου πανοπλίαν. Κίδαρις, ἀναμιμνήσκουσα κεφαλὰς ἡρώων λεοντοκάρδων, καὶ πνευμάτων ἐξόχων, περιβάλλει τὴν κεφαλήν του, κοσμουμένη διὰ *σοργκουτζίου*—πτεροῦ—πολυτίμου, ἀναφυομένου, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἀδάμαντος ὡσεὶ μεγέθους μικροῦ καρύου. Φορεῖ ἔνδυμα ἐκ *χάντεκλι*, εἴδος τι μεταξὺ θαλαμεσθῆτος καὶ *ἀντερίου*, οὗτινος αἱ πτυχαὶ διπλοῦνται ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης διὰ ζωαρίου μεταξωτοῦ χρυσοποικίλτου περισφίγγοντος τοὺς θυλούς του. Μέντοι—εἶδος λεπτῶν ὑποδημάτων—χρώματος πρασίνου μετὰ πεδίλων τοῦ αὐτοῦ χρώματος· ἀπὸ

χρυσοῦ δὲ ἀορτῆρος κρέμαται σπάθη κυρτὴ δαμασκηνή, ἐπὶ τῆς λαβῆς καὶ τῆς θήκης τῆς ὁποίας ἐξαστράπτει πλῆθος βαρυτίμων λίθων.

Διατελέσας σιωπηλὸς ἐπί τινα χρόνον, ὅσος περίπου ἐχρειάσθη διὰ νὰ γράψωμεν τὰ ἀνωτέρω, ἀπέβαλε τὴν κίδαριν αὐτοῦ καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος, οὗτινος τὴν κεφαλὴν βαρύνει σκέψις, ἣν δυσκόλως δύναται νὰ φέρῃ.—Πόσον δύσκολον εἶναι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, νὰ εἶναί τις ἄρχων ἑνὸς τόπου. Πόση ἐργασία, πόση στενοχωρία· ὁποῖαι θλίψεις, ὁποῖον μαρτύριον! Μάλιστα ὅταν ἡ χώρα καλῆται Τουρκία καὶ ὁ ἡγεμὼν Σουλτάνος.... Ἄλλοι συνάδελφοί μου ἀπολαμβάνουσιν ἐν ἀναπαύσει τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξουσίας, περιηγοῦνται, διασκεδάζουν. Ἐγώ, ἀφ' ὅτου ἀνέβην εἰς τὸν θρόνον τῶν πατέρων μου, οὐδεμιᾶς ἡμέρας ἡσυχίαν εἶδον.... Θεέ μου, πόσα πράγματα εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα χρόνου! Ἐπαναστάσεις καὶ πόλεμοι ὀλέθριοι, περιέκοψαν τὴν αὐτοκρατορίαν μου, κατέστρεψαν τὰ οἰκονομικά της. Αἱ ἡγεμονίαι πρὸς βορρᾶν, ἡ Ἑλλὰς πρὸς μεσημβρίαν, καὶ τὸ ἐν Εὐρώπῃ κράτος τῶν Ὀσμανλιδῶν κινδυνεύει νὰ περιορισθῇ μόνον ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.... Ἀρά γε προώρισται νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν τύχην;.. Ὦ! Προφῆτα, ἀφαίρεσον κάλλιον τὰς ἡμέρας μου, παρὰ νὰ παραστῶ μάρτυς τοιαύτης καταστροφῆς!...

Ἤλπιζον, ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἤλπιζον, προσέθηκεν ἀνακαθήμενος, νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον μετὰ τόσους κόπους καὶ ταλαιπωρίας, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῆς Αἰγύπτου... Κατάρα εἰς τὴν ἀποστάτιδα ἐπαρχίαν, ἀνάθεμα εἰς τὸν ἀρχηγόν της... Καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἐργατῶν καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸ ἐλεεινόν του δεῖπνον θ' ἀναπαυθῇ, ἐγὼ ἐπὶ ὥρας συνεσκεπτόμην μετὰ τῶν ὑπουργῶν μου.... Θεέ μου! ἀδύνατος καὶ τεταπεινωμένος ὡς εἶμαι νὰ ζητῶ τὰ μέσα νὰ ἀποκρούσω τὰς προθέσεις, τίνων; τῶν Ἄγγλων. Κατέστησαν οἱ ἅρπαγες ἀνίκανον τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον, καὶ θὰ κατορθώσω ἐγὼ νὰ τοὺς ἀναστείλω;... Καὶ καλοῦμαι Γαζῆς, καὶ ἔδωκεν τὴν προσωνυμίαν τοῦ νικητοῦ ἡ κολακεία εἰς ἐμέ, τὸν ἀείποτε ἡττηθέντα!... Γαζῆς, νικητής, ὕβρις εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου!....

Καὶ δάκρυ θερμὸν ἔρρευσεν ἐκ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἡμῶν, δάκρυ ἐκφράζον ὅλην τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὸν ἀπελπισμὸν ἀνδρός, οὗτινος τὰ στήθη ἐγκλείουσι τόσην φιλοπατρίαν καὶ ἀγάπην τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς του, ὅση εἶναι ἡ περιστοιχίζουσα αὐτὸν ἀδυναμία καὶ ἀποθάρρυνσις.

Δερβὶς Ἀβουβεκίρ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σα

Κατ' ὀκᾶν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ **60**.
Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἑκάστη λεπτὰ **60**.

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]

ΓΑΛΑ ΑΔΟΛΟΝ

Ἐξ ἀγελάδων, ἃς ὁ κ. Μέρλιν μετέφερεν ἐξ Ἑλβετίας ἐπίτηδες, **ΠΩΛΕΙΤΑΙ** ἐν τῷ κήπῳ Στουρνάρη, ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν (εἴσοδος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κ. Ψύχα).

ἀντὶ 1,20 ἡ ὀκᾶ.

Πώλησις ἀπὸ 5 1)2—7 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. ὅτε γίνεται ἡ ἄμελξις.

Καθαριότης, τιμιότης, ἀκρίβεια.

Ὁ ἐπιτ[illegible]ατάς **Ἰω. Χρυσάκης.**

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἁγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, *Ὕδατα Ἑρμιόνης*, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης συνιστώμενα, εὑρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρῃ καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἰατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρῃ· πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπ. ἑκάστη φιάλη.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία καὶ νευρώσεις θεραπεύονται ῥιζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἀμοιβὴ δίδοται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.
Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT
29, Avenue de Wagram, 29. Paris.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ῥιζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσαρέστους συνεπείας τῶν **ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν.** Ἐχεμυθία πλήρης. Παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA *Paris. 6 Place de la Nation, 6*